

sigtende til at tjene Aalebundgarnsfiskernes Interesser.

Det næste, jeg gerne vil nævne, er nogle Punkter i § 7, den Paragraf, som indeholder Stridsspørgsmaalet om Aalegaardene. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette, men jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at Lovforslaget indeholder en Bestemmelse, som kan virke skadeligt for Fiskeres Interesser, og som jeg ikke ret ser, der er Grund til at indføre. Efter den hidtil gældende Lov skal den, der vil benytte sin Aalegaardsret, inden 1. September have udsat Rad og Ruser i fiskedygtig Stand. Nu foreslaas Datoen forandret til 10. September, og jeg forstaar ogsaa nok, at det er under Hensyn til, at Aalefiskeriet i Almindelighed først tager Fart fra Midten af September, men der er jo ikke noget i Vejen for, at Mørketiden kan indtræde i Begyndelsen af September, og at det saa af Hensyn til Vejrforholdene og Udsigt til Fangst kan ligge i Aalefiskernes Interesse allerede inden den 10. at faa Lejlighed til at udsætte deres Garn, og det synes jeg ikke, at Ejeren af Aalegaardsretten skal kunne hindre dem i ved at vente til den 10. September med at udsætte sine Garn.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa en Bestemmelse i § 7, som angaar Overnævnet, og hvorefter dettes Formand, forinden Sager forelægges for det, kan bestemme, at der skal deponeres et efter hans Skøn passende Beløb til Dækning af Sagens Omkostninger. Hensigten er naturligvis at hindre, at man i Tide og Utide indanker Sager for Overnævnet og derved voldet dette Ulejlighed, men naar det lige umiddelbart forud bestemmes, at Overnævnet kan, naar det skønner, at der ikke har været nogen Grund til at indbringe en Sag for det, og Omstændighederne i øvrigt taler derfor, paalægge dem, der har indbragt Sagen for Overnævnet, inden en fastsat Frist at betale til Staten og Modparten et af Overnævnet fastsat Beløb, saa synes jeg, der deri ligger tilstrækkelig Sikkerhed imod, at Folk uden nogen som helst Grund indanker Sagen for Overnævnet. Jeg frygter for, at naar Formanden skal kunne fastsætte et saadant Depositum, som der her er Tale om, vil man derved mere end ønskeligt kunne afskære en Fisker fra at bringe en Sag angaaende Aalegaardsfiskeriet frem for Overnævnet, selv om Forholdet i Virkeligheden er det, at det, naar Sagen bliver endeligt oplyst, viser sig,

at der har været Grund til at bringe den frem. Fiskeren kan forhindres deri, idet det maaske kan blive ham vanskeligt at skaffe et saadant Depositum. Jeg synes, at der her er dobbelt Sikkerhed imod utidig Ulejlighed af Overnævnet, og Grunden dertil synes mig ikke umiddelbart indlysende.

Endelig vil jeg med Hensyn til Aalegaardsspørgsmaalet gerne sige til det ærede 2det Medlem for 9de Kred (Nordby), at naar han her taler om en jældgammel Aalegaardsret, tror jeg, han i Virkeligheden skyder over Maalet. Thi der er her ikke Tale om en Enkeltmandsejendomsret, men om en Særret til Brug af et bestemt Redskab, som efterhaanden er gaaet over til at være en Ejendomsret. I Christian den 5tes Danske Lov hedder det nemlig om Aalegaardsret, at enhver har Ret til at nyde Aalegaard ud for sin Grund undtagen i de Vande, Kongen og Menigmand har Skade af. Naar Tilfældet var det, at man kunde undtage saadanne Vande, som Kongen og Menigmand, det vil sige Samfundet i det hele, kunde have Skade af at overlade til Brug for denne Aalegaardsret, saa synes jeg, at det viser, at der her er Tale om en *betinget Brugsret*, som i Virkeligheden ogsaa er knyttet til det bestemte Redskab, som Aalegaardsnavnet er Udtryk for, og at denne Brugsret *senere* er gaaet over til at være en *Ejendomsret*, bl. a. vel fordi man ved Retskendelser paa dette Omraade ikke som i vore Dage har spurgt de eneste sagkyndige, nemlig Fiskerne, om, hvordan de saa paa Sagen, men har kendt for Ret uden i Virkeligheden at besidde den Sagkundskab, der hører til for at kunne afgøre Spørgsmaal saaledes, at de forskellige i Sagen interesserede faar den Ret, de i Virkeligheden har. Nu skete der i 1907 ganske vist en Forbedring i dette Spørgsmaal, bl. a. derved, at Aalegaardsretten blev tidsmæssig indskrænket, saa at den kun kan vare fra August til December, men i Virkeligheden betyder det ikke grumme meget, thi det gælder her kun den Tid, hvor der overhovedet fiskes med Ruser efter Aal. Erkende, at der her er Tale om en Aalegaardsejendomsret, kan jeg ikke. Her er i Virkeligheden kun Tale om en Særret, som oprindeligt har været betinget, men er gaaet over til at være ubetinget. Jeg skal dog naturligvis gerne indrømme, at denne ubetingede Ret maa nu anerkendes, idet jo Forholdet faktisk er dette, at der nu sker Handler med Ejendomme, til hvilke der hører saadan Aalegaardsret, og derved ka-